

Obrazac 3.

FINANCIJSKA AGENCIJA

OIB: 85821130368

RC ZAGREB, ULICA GRADÁ VUKOVARA 70

Nadležni trgovački sud TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

Poslovni broj spisa 72. St-2481/2018

FINANCIJSKA AGENCIJA
ODSJEK ZA PRIJEM, EVIDENCIJANJE
I POHRANU OSNOVA ZA PLAĆANJE
ZAGREB 1

07-12-2018

PREDSTEČAJNE NACRTNE
PRIMANJE I OTPREMA PUNJE

KLASA: _____
UR. BROJ: _____

PRIJAVA TRAZBINE VJEROVNIKA U PREDSTEČAJNOM POSTUPKU

PODACI O VJEROVNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

REPUBLIKA HRVATSKA

OIB: 52634238587, zastupana po Županijskom državnom odvjetništvu u Zagrebu

Adresa / sjedište

Zagreb, Savska cesta 41

PODACI O DUŽNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

TEHNIKA d.d.

OIB 73037001250

Adresa / sjedište

Zagreb, Ulica grada Vukovara 274

PODACI O TRAZBINI:

Pravna osnova tražbine (npr. ugovor, odluka suda ili drugog tijela, ako je u tijeku sudski postupak oznaku spisa i naznaku suda kod kojeg se postupak vodi)

Ovršna isprava - presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj P-2238/16-52 od 30. ožujka 2017. potvrđena presudom Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj Gž-3148/17-2 od 27. lipnja 2017.

Iznos dospjele tražbine 60.313,71 kn

Glavnica 52.500,00 kn

Kamate 7.813,71 kn

Iznos tražbine koja dospijeva nakon otvaranja predstečajnog postupka
_____ (kn)

Dokaz o postojanju tražbine (npr. račun, izvadak iz poslovnih knjiga)

Vjerovnik raspolaže ovršnom ispravom DA / NE za iznos 60.313,71 kn

Naziv ovršne isprave

Presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj P-2238/16-52 od 30. ožujka 2017. potvrđena presudom Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj Gž-3148/17-2 od 27. lipnja 2017.

PODACI O RAZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova razlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi razlučno pravo

Iznos tražbine _____ (kn)

Razlučni vjerovnik odriče se prava na odvojeno namirenje ODRIČEM / NE ODRIČEM

Razlučni vjerovnik pristaje da se odgodi namirenje iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

PODACI O IZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova izlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi izlučno pravo

Izlučni vjerovnik pristaje da se izdvoji predmet na koji se odnosi njegovo izlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

Mjesto i datum

Zagreb, 4. prosinca 2018.

Potpis vjerovnika

odvjetnica županijske državne

odvjetnice

Ruzica Grbavac Galić

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

31.3.17

OPĆINSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U ZAGREBU
2. GRAĐANSKO-UPRAVNI ODJEL

PRIMLJENO: 9 0 -03- 2017

BRIG:	PRILEGA:	VRIJEDNOST:
-------	----------	-------------

Posl.br.42-P-2238/16-52

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Davorki Ćurko Nasić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Tehnike d.d., OIB: 73037001250, Zagreb, Ulica grada Vukovara 274, protiv tuženika Republike Hrvatske, OIB: 66486182714, zastupanog po Općinskom državnom odvjetništvu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 9. ožujka 2017. u nazočnosti punomoćnice tužitelja i zastupnika tuženika, dana 30. ožujka 2017.g.

presudio je

I Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi ovog suda posl.br. Iv-10219/95 od 10. veljače 2010.g. u cijelosti.

II Nalaže se tužitelju Tehnika d.d. da tuženiku Republici Hrvatskoj naknadi trošak pamičnog postupka u iznosu od 52.500,00 kn, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

Tužitelj je podnio ovršni prijedlog, koji se nakon prigovora tuženika smatra tužbom, u kojem navodi da temeljem knjigovodstvenih izvoda, računa i obračuna kamata ima potraživanje spram tuženika u iznosu od 362.312,54 kn, koji iznos je zatražio sa zateznim kamatama tekućim na iznos od 30.944,36 kn od 26. listopada 1994.g. pa do isplate, na iznos od 16.508,70 kn od 30. studenog 1994.g. pa do isplate, na iznos od 310.680,78 kn od 13. veljače 1995.g. pa do isplate, te na iznos od 4.178,70 kn od 13. veljače 1995.g. pa do isplate.

Tuženik je u prigovoru, koji se sada smatra odgovorom na tužbu, osporio potraživanje tužitelja tvrdeći da nije ni u kakvom ugovornom odnosu s tužiteljem, te ne zna na što se predmetno potraživanje odnosi, a niti prileže dokazi iz kojih bi proizlazila osnovanost potraživanja tužitelja. Istaknuo je i prigovor zastare potraživanja.

Tijekom postupka izvedeni su dokazi uvidom u knjigovodstveni izvod, račune, obračun kamata, sporazum o darovanju, analitičke kartone osobnog dohotka radnika, te su saslušani svjedoci Zdravka Mirković, Željka Kostić i Nikola Luša.

Nakon provedenih navedenih dokaza sud je donio presudu posl. br. P-12067/10-18 od 15. lipnja 2011.g. kojom je u cijelosti ukinut platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi ovog suda posl. br. Ov-10219/95 od 10. veljače 2010.g. Navedena presuda je presudom Županijskog suda u Zagrebu posl. br. Gž-100000/11-2 od 22. studenog 2011.g. preinačena na način da je u cijelosti održan na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi, koju presudu Županijskog suda je povodom revizije tuženika, ukinuo Vrhovni sud Republike Hrvatske rješenjem posl. br. Rev-x-117/13-2 od 11.

veljače 2014.g., nakon čega je Županijski sud u Zagrebu rješenjem posl. br. GŽ-4478/14-2 od 8. ožujka 2016.g. ukinuo prvostupanjsku presudu i predmet vratio na ponovni postupak.

U nastavku postupka izvedeni su dokazi saslušanjem svjedoka Đure Jonaša, Ivana Brečaka, Božene Mustač, Nikole Mamule i Dragutina Krznarića te je izvršen uvid u dopise Ministarstva obrane od 24. veljače 2017.g. i 13. prosinca 2016.g. te dopis Grada Kutine od 7. prosinca 2016.g., kao i Ureda državne uprave u Sisačko-moslavačkoj županiji, Ispostava Kutina od 28. prosinca 2016.g.

Ocjenjajući sve u postupku izvedene dokaze tužbeni zahtjev je utvrđen neosnovanim.

Uvidom u knjigovodstveni izvod i račune, te obračune kamata utvrđeno je da se potraživanje tužitelja odnosi na račune br. 104370-94 od 12. listopada 1994.g. u iznosu od 30.944,36 kn s dospeljećem 26. listopada 1994.g. u kojem je kao osnova za izdavanje računa navedena naknada plaća po ugovoru za razdoblje od kolovoza do rujna 1994.g. i to temeljem ugovora o zakupu nekretnina od 6. srpnja 1992.g. s naznakom "smještaj Kutina", dok se račun br. 104809-94 od 15. studenog 1994.g. u iznosu od 16.508,70 kn s dospeljećem 30. studenog 1994.g. odnosi na zakup poslovnog prostora tijekom mjeseca listopada 1994.g. i to protuvrijednost 4.500 DEM na dan 31. listopada 1994.g. a prema ugovoru i aneksu ugovora o zakupu od 6. listopada 1994.g. s naznakom "smještaj Kutina". Nadalje, potraživanje se odnosi i na dva obračuna kamata i to br. 39/94 u iznosu od 310.680,78 kn i br. 38/94 u iznosu od 4.178,70 kn, te su u istima navedeni brojevi računa na koje se kamate odnose i razdoblje obračuna, kao i iznosi glavnice.

Očitujući se na navode odgovora na tužbu tužitelj je tijekom postupka pojasnio da se njegovo potraživanje odnosi na naknade plaća isplaćenih radnicima tužitelja koji su, temeljem ugovora o zakupu hotela za smještaj radnika u Kutini sklopljenog između tužitelja kao zakupodavca i tuženika kao zakupnika, bili angažirani na radu u hotelu u korist zakupnika, te je naveo da ugovor o zakupu koji su sklopile stranke nije u mogućnosti dostaviti zbog proteka vremena i prokišnjavanja arhive, predlažući da se dostava iste dokumentacije naloži tuženika, a na istu okolnost, tj. postojanja ugovora, je predložio i saslušanje svjedoka, dostavljajući i analitičke kartone osobnog dohotka iz 1994.g. za svoje djelatnike Zdravku Mirković, Željku Kostić i Nikolu Lušu.

Iz iskaza svjedoka Zdravke Mirković proizlazi da je ona za vrijeme rata dok su u barakama, koje su se nalazile u Vukovarskoj ulici u Kutini, a koje su u vlasništvu tužitelja boravili pripadnici Hrvatske vojske, kao djelatnica tužitelja radila u praonici rublja koja je bila u sklopu baraka, u kojoj se pralo i glačalo rublje za potrebe tužitelja, a nešto malo kada bi zatrebalo i pripadnicima HV-a. U tom razdoblju plaću je dobivala od tužitelja, a osim nje je radila i Željka Kostić, te još dvije djelatnice koje su održavale sanitarni čvor koji su koristili pripadnici HV-a, dok im je šef bio Nikola Luša. Nije joj poznato temeljem čega su pripadnici HV-a koristili barake, kao i je li postojao ugovor između stranaka vezano za to, uglavnom, vojska je bila u barakama preko 4 godine.

Svjedok Željka Kostić je iskazala da je u razdoblju od 1992.g. ili 1993.g. do 1995.g. ili 1996.g. radila u naselju s više objekata koje je u vlasništvu tužitelja, a koje se nalazi u Kutini, te u sklopu kojeg naselja se nalazila kuhinja, sanitarni prostori, prostor za dnevni boravak i spavaonice. Ona je s kolegicom Mirković, kao djelatnica tužitelja koji im je u tom razdoblju i isplaćivao plaću, radila u praonici rublja. Rublje su prali i glačali za vojsku, te se nije radilo o održavanju rublja za potrebe tužitelja, već isključivo za potrebe pripadnika vojske. Kada je, pretpostavlja, istekao nekakav ugovor, s tim da joj ništa konkretno nije poznato o ugovornom odnosu između stranaka, one su još 3 mjeseca bile mobilizirane i radile isti posao.

Svjedok Nikola Luša je iskazao da je početkom 90-tih bio raspoređen kod tužitelja na mjesto voditelja smještaja i prehrane u naselju tužitelja koje se nalazi u Kutini i koje se sastoji od upravne zgrade, kuhinje i 12 spavaonica, te praonice rublja, 2 sanitarna čvora i društvene prostorije s kantinom. Od 1992.g. te su prostorije koristili pripadnici Hrvatske vojske, te mu je poznato da su krizni štab Kutine, predstavnici MORH-a, te predstavnici tužitelja trebali sklopiti ugovor za zakup prostorija i osoblja, ali on ugovor nikada nije vidio, s tim da se radilo o 6 djelatnika tužitelja koji su trebali raditi za potrebe vojske. U razdoblju od 1995.g. do kada je vojska boravila u naselju, ti djelatnici su obavljali poslove isključivo za potrebe vojske.

Svjedok Đuro Jonaš je iskazao da je u to vrijeme bio zapovjednik taktičke grupe, te je njegova grupa tj. 125. brigada Hrvatske vojske, nakon povlačenja UNPROFOR zone, 10. svibnja 1992.g. ušla u prostorije tužitelja u Kutini, s tim da je zapovjedništvo bilo u čvrstom objektu, a vojska u barakama. Nije mu poznato ništa o tomu kakav je dogovor bio vezano za korištenje tih prostorija, uglavnom on je tamo bio sve do 15. kolovoza 1992.g., kada je prešao na drugu dužnost, ali je vojska i dalje ostala u tim prostorijama do druge polovice 1994.g., s tim da je ponovno uoči akcije Bljesak bila na nekoliko dana smještena u tim prostorijama. Nije mu poznato je li postojao nekakav ugovor s tužiteljem, niti se sjeća tko im je stavio prostorije na raspolaganje, ali su im iste svakako bile otvorene od strane nadležnih osoba, te se nije radilo o nikakvom nasilnom ulasku u prostorije. Svjedok je iskazao i da su rublje i sve ostalo što je bilo potrebno prati prali u praonici Petrokemije kao i da je vojska sama održavala objekt, te se ne sjeća da su djelatnici tužitelja sudjelovali u tome, odnosno siguran je da nisu. To sve mu je poznato za razdoblje koje se odnosi na 1992..g. dok mu nije poznato što je bilo kasnije, kada je njegovo mjesto došao Dragutin Krznarić. Dodao je i da im je logistika iz 125. brigade osigurala smještaj, kao i da im je bilo poznato da se radi o prostorijama u vlasništvu tužitelja.

Svjedok Ivan Brečak je iskazao da mu je poznato kako je vojska koristila barake u Kutini, s tim da nije znao o čijim se barakama radi. To je bilo u razdoblju od ožujka 1992.g. do 25. travnja 1994.g. On je tada bio logističar u vojsci te je i sam bio smješten u tim barakama. Nije mu poznato na koji način su se održavale barake niti na koji način se pralo rublje, odnosno tko je to činio, a nije mu poznato ništa niti o postajanju ugovora između MORH-a i tužitelja, već je siguran da je to pitanje riješio Grad Kutina i da se nije radilo o nikakvom nasilnom ulasku u barake.

Svjedokinja Božena Mustač je iskazala da je u razdoblju od 1991.g. do 1995.g. prala rublje i peglala za vojsku koja je u to vrijeme bila smještena u barakama tužitelja, a inače je u to vrijeme radila u praoni koju je tužitelj imao u svom sjedištu u Kutini, te im je neposredni šef bio Nikola Mamula. Tada su isključivo za vojsku smještenu u barakama prali plahte, ručnike, deke, jastuke i odijela, a plaću u tom razdoblju im je isplaćivao tužitelj, s tim da ne zna temeljem čega su te usluge obavljali za vojsku. Praona rublja je bila u sklopu tog naselja u kojem se nalazilo sjedište tužitelja, tj. njihove uredske prostorije, prije preseljenja tužitelja u Zagreb.

Svjedok Nikola Mamula je iskazao da je bio rukovoditelj objekta tužitelja koji se nalazio u Kutini, ali je početkom 1992.g. otišao na čekanje, a nakon toga 1993.g. raskinuo radni odnos s tužiteljem, te je posao iza njega preuzeo Nikola Luša. Dok je on bio rukovoditelj objekta vojska nije koristila te barake, te mu je poznato da ih je kasnije koristila, ali mu nije poznato temeljem čega.

Iz iskaza svjedoka Dragutina Krznarića proizlazi da je bio zapovjednik 1. bojne 125. brigade koja je u razdoblju od siječnja 1992.g. do rujna 1995.g. tj. nakon akcije Oluja bila smještena u objektima tužitelja u Kutini gdje je bila i privremena ratna ambulantna kao i zapovjedništvo bojne. Kako je on operativac, nije mu poznato kakav je bio pravni odnos stranaka po tom pitanju. On je dobio zapovijed da se tamo smjeste u objekte koji su tada bili prazni. Iskazao je da je vojska imala organiziranu prehranu na drugom mjestu, dok su održavanje prostorija i pranje rublja sami organizirali, te je potpuno siguran da u tome nisu sudjelovali djelatnici tužitelja. Iskazao je da je Ministarstvo obrane plaćalo režije za taj objekt te da je krizni stožer Grada Kutine u to vrijeme brinuo da se za vojsku osigura sve što je potrebno. On je bio tamo u kolovozu i rujnu 1994.g. i siguran je da tamo nije bilo nikakvih civila koji bi radili nekakve poslove za njih jer oni nisu dopuštali civilima takvo što s obzirom da se radilo o osjetljivom području na kojem su imali problema sa građanstvom.

Iskaze svjedoka sud je prihvatio u dijelu u kojem su isti logični i uvjerljivi, te u bitnome međusobno suglasni. Glede okolnosti pranja rublja za potrebe vojske od strane djelatnika tužitelja, svjedoci su različito iskazivali, pa je tako svjedokinja Zdravka Mirković iskazala da se pranje i glačanje rublja obavljalo za potrebe tužitelja, a tek djelomice za potrebe pripadnika Hrvatske vojske, za razliku od svjedoka Željke Kostić i Nikole Luše koji su iskazali da djelatnici tužitelja radili isključivo za potrebe pripadnika Hrvatske vojske, što proizlazi i iz iskaza svjedokinje Božene Mustač, dok se prema iskazu svjedoka Jonaša rublje vojske pralo u Petrokemiji, a prema iskazu svjedoka Krznarića djelatnici tužitelja nisu ni na koji način sudjelovali u zbrinjavanju

potreba vojske. S obzirom na te nesuglasnosti, sudu je najlogičniji i najuvjerljiviji iskaz svjedokinje Zdravke Mirković, tj. da se u praonici radilo za potrebe tužitelja i djelomice za potrebe vojske. Sud je prihvatio iskaz svjedoka Dragutina Krznarića u dijelu navoda da nikakve druge poslove na održavanju prostorija nisu obavljali djelatnici tužitelja iz sigurnosnih razloga, a niti takav njihov angažman proizlazi iz iskaza ostalih svjedoka.

Iz navedenog slijedi da su doista pripadnici Hrvatske vojske u razdoblju od nekoliko ratnih godina koristili objekte u naselju tužitelja koje se sastojalo od spavaonica (baraka), sanitarnih prostorija i drugih popratnih prostorija, te koje se nalazi u Kutini, međutim, iz iskaza svjedoka ne proizlazi da je istima išta konkretno poznato o ugovoru koji bi sklopile stranke vezano za korištenje tih prostorija, već je tek svjedok Luša spominjao da je bilo govora o sklapanju ugovora, međutim, isti nikada nije vidio.

S obzirom na stav iznesen u ukidnoj drugostupanjskoj odluci prema kojem poštenu posjednik tuđe stvari, a sukladno odredbi čl. 164. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Narodne novine broj: 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 100/04, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09 i 153/09 - dalje: ZVDSP), nije dužan dati naknadu za to što je tu stvar upotrebljavao i od nje imao koristi, te s obzirom na uputu višeg suda da je potrebno utvrditi je li tuženik znao ili je s obzirom na okolnosti mogao znati da mu ne pripada pravo na posjed predmetne nekretnine (čl. 18. st. 3. ZVDSP), za istaknuti je da su u nastavku postupka stranke učinile nespornim da je tužitelj bio poštenu posjednik predmetne nekretnine a što bi i proizlazilo iz iskaza svjedoka Brečaka i Krznarića, kao i iz okolnosti da su djelatnici tužitelja sudjelovali u pranju rublja za potrebe vojske koja je bila smještena u njihovim prostorijama. Međutim, i u nastavku postupka tužitelj je ustrajao u tomu da svoje potraživanje ne temelji na obvezi posjednika da vlasniku naknadi korist koju je imao od posjedovanja njegove nekretnine, već je ustrajao u temeljenju svog potraživanja na ugovornom odnosu između stranaka odnosno na tvrdnji da je postojao ugovor o zakupu koje su sklopile stranke, a temeljem kojeg je vojska koristila prostorije i djelatnici tužitelja obavljali navedene usluge za vojsku.

Tužitelj tu svoju tvrdnju dokazuje tek vjerodostojnim ispravama, a kada su u pitanju računi i obračuni kamata kao vjerodostojne isprave, uz isti se ne veže nikakva posebna dokazna snaga, pa kada je tuženik prigovorom osporio postojanje ugovornog odnosa na koji se poziva tužitelj kao osnovu za izdavanje vjerodostojnih isprava, tužitelj je trebao postojanje tog ugovora dokazati prvenstveno dostavljanjem u spis samih isprava, tj. ugovora iz kojih je proizišlo potraživanje tužitelja za koje je tužitelj priznao da ih više ne posjeduje. Tužitelj, međutim, ne može teret dokaza u konkretnom slučaju prebaciti na tuženika, na čemu je ustrajao i u nastavku postupka, jer je sukladno čl. 232. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 i 84/08 - dalje ZPP) stranka dužna sama podnijeti ispravu na koju se poziva za dokaz svojih navoda, s obzirom da se ne radi o slučaju iz čl. 233. st. 1. ZPP kada postoji jedna isprava koja se nalazi kod druge stranke, pa je stoga sud odbio prijedlog tužitelja da se naloži tuženiku da dostavi u spis ugovor o zakupu, za koji tužitelj tvrdi da su ga sklopile stranke vezano za korištenje prostorija i osoblja, za koji ugovor je tuženik osporio da bi postojao kao i da bi ga posjedovao.

Iz istih razloga odbio je i prijedlog tužitelja istaknut u nastavku postupka da se naloži tuženiku da dostavi ugovore od 6. srpnja 1992.g. i 6. listopada 1994.g., zatim stranicu urudžbenog zapisnika od 6. prosinca 1992.g. i 6. listopada 1994.g., sveske urudžbenog zapisnika za 1992.g. i 1994.g., kao i arhivsku knjigu za 1992. i 1994.g.

S tim da valja reći kako je u nastavku postupka na prijedlog tužitelja sud zatražio od MORH-a dostavu ugovora o zakupu od 6. srpnja 1992.g. i aneksa tom ugovoru, a isto je zatražio i od Područnog odsjeka za obranu Sisak kao i od Grada Kutine, međutim, iz dopisa MORH-a proizlazi da traženi dokumenti nisu pronađeni u arhivskoj građi bivšeg ureda za obranu Kutina te iz dopisa Grada Kutine od 7. prosinca 2016.g. kao i dopisa Ureda državne uprave u Sisačko-moslavačkoj županiji od 28. prosinca 2016.g. proizlazi da isti ne raspolažu arhivom iz tog razdoblja, odnosno da je protekao rok za čuvanje dokumentacije.

Isto tako je odbio prijedlog da se naloži tuženiku da dostavi podatak o osobi koja je bila zapovjednik kriznog štaba Kutine od 1992.g. do 1995.g. jer je stranka koja predlaže izvođenje

dokaza saslušanjem svjedoka, sukladno odredbi čl. 241. ZPP dužna navesti njegovo ime i prezime, te boravište.

Dakle, u postupku nije utvrđeno koja je bila osnova za korištenje prostorija koje su u vlasništvu tužitelja i koje se nalaze u naselju u Kutini, pa je moguće da je osnova za korištenja istih bio prekarij ili neki drugi osnov (mobilizacija), što nije nemoguće s obzirom da se radilo o korištenju prostorija od strane pripadnika Hrvatske vojske za vrijeme Domovinskog rata, a isto se odnosi i na obavljanje usluga od strane djelatnika tužitelja, pri čemu je za istaknuti i da iz iskaza svjedokinje Kostić proizlazi da su djelatnice koje su bile angažirane na održavanju rublja u dijelu razdoblja bile mobilizirane, pa je tako moguće bilo i u razdoblju za koje tužitelj potražuje naknadu plaća tj. kolovoz i rujan 1994.g.

S obzirom na navedeno sud je odbio prijedlog tužitelja za izvođenjem daljnjih dokaza saslušanjem svjedoka Zdravka Meaškog i dopunsko saslušanje svjedoka Nikole Luše kao i očevidom na mjestu spora, te financijskim i kombiniranim financijsko-građevinskim vještačenjem jer su navedeni dokazi predloženi na okolnost visine tužbenog zahtjeva (na okolnost utvrđivanja površine prostorija, na okolnost obračuna zatezних kamata, te na okolnost prosječne cijene zakupa nekretnina u listopadu 1994.g.), a s obzirom da tužitelj nije dokazao postojanje i sadržaj ugovornog odnosa s tuženikom, slijedom čega nije ovlašten potraživati zakupninu kao ni naknadu u visini plaća koje je svojim djelatnicima isplatio. Pri tome se napominje da i u slučaju da je utvrđeno postojanje ugovora o zakupu, za prihvaćanje tužbenog zahtjeva bilo bi potrebno precizno utvrditi sadržaj tog ugovora, odnosno ugovorne obveze tuženika, te se ista ne bi mogla utvrđivati u dijelu zatražene isplate zakupnine vještačenjem na temelju prosječnih cijena zakupa.

Glede obračuna kamata za dodati je da tužitelj nije dostavio u spis račune kao niti dokaze o dospelju i datumu plaćanja tih računa kojim bi potkrijepio osnovu i visinu tog dijela potraživanja, a glede prijedloga tužitelja da vještak financijske struke vještači financijsko-računovodstvenu dokumentaciju stranaka, za istaknuti je da dokumentacija koja je osnova za vještačenje u pravilu mora biti priložena spisu.

Odluka o parničnom trošku temelji se na čl. 154. st. 1. ZPP, a isti je odmjerjen primjenom čl. 155. ZPP i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 11/96, 91/04 i 148/09).

Tuženiku je priznat trošak sastava odgovora na tužbu po Tbr. 8 toč. 1. (500 bodova), te trošak zastupanja na ročištima od 2.12.2010.g., 16.3.2011.g., 1.6.2011.g., 12.9.2016.g., 1.12.2016.g., 22.12.2016.g., 1.2.2017.g. i 9.3.2017.g., sve po Tbr. 9 toč. 1. (8x500 bodova), te trošak zastupanja na ročištu od 7.11.2016.g. po Tbr. 9. toč. 2. (250 bodova).

Slijedom navedenog, dosuđena mu je naknada parničnog troška u iznosu od 52.500,00 kn.

U Zagrebu, 30. ožujka 2017.g.

Sudac:

Davorica Čurko Nasić, v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude dopuštena je žalba Županijskom sudu u Zagrebu. Žalba se podnosi putem ovoga suda, u 4 primjerka, u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa ove presude.

Dna:

- tužitelju
- tuženiku po ODO

Za točnost, oporavka 73. 11. 2017. Iza Jelačić
službenik:

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU
Trg Nikole Šubića Zrinskog 5

OPĆINSKI GRADANSKI SUD U ZAGREBU
PRIMLJENO
neposr. poštom 20. 07. 2017
u prim. _____
pristojba _____ kn

09. 08. 2017
OPĆINSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U ZAGREBU
2. GRADANSKI ODJEL
PRIMLJENO: 09. 08. 2017

Poslovni broj 25 GZ-3148/17-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Zagrebu, kao sud drugog stupnja, u vijeću sastavljenom od sudaca tog suda, Ines Smoljan kao predsjednika vijeća, Ksenije Jakovčević kao suca izvjestitelja i člana vijeća te Dubravke Burcar kao člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Tehnike d.d. u stečaju, OIB: 73037001250, Zagreb, Ulica grada Vukovara 274, protiv tuženika Republike Hrvatske, OIB: 66486182714, zastupanog po Općinskom državnom odvjetništvu, Gradansko-upravni odjel, radi isplate, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj P-2238/16-52 od 30. ožujka 2017., u sjednici vijeća održanoj dana 27. lipnja 2017.,

presudio je

Odbija se žalba tužitelja kao neosnovana te se potvrđuje presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj P-2238/16-52 od 30. ožujka 2017.

Obrazloženje

Prvostupanjskom je presudom ukinut platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi toga suda Poslovni broj Iv-10219/95 od 10. veljače 2010. g. u cijelosti (stavak I izreke), a tužitelju je naloženo da tuženiku naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 52.500,00 kn (stavak II izreke).

Protiv navedene presude žali se tužitelj zbog svih žalbenih razloga predviđenih odredbom čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 51/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 28/13-dalje: ZPP) te predlaže žalbu usvojiti.

Žalba je neosnovana.

Prvostupanjska je presuda u svemu sačinjena sukladno odredbi čl. 338. st. 4. ZPP, pa nema nedostataka zbog kojih se ne bi mogla ispitati, a i obrazloženje sadrži jasne i valjane razloge o odlučnim činjenicama, za što postoji podloga u sadržaju spisa, slijedom čega je neosnovan žalbeni razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP.

Poslovni broj 25 Gx 3149/17-2

Isto tako, u tijeku postupka nisu počinjene niti druge bitne povrede odredaba parničnog postupka, na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti sukladno odredbi čl. 365. st. 2. ZPP.

Prvostupanjski sud je u potpunosti pravilno utvrdio činjenično stanje u ovom predmetu i na tako pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo.

Stoga ovaj sud drugoga stupnja prihvaća tako utvrđeno činjenično stanje i po njemu primijenjeno materijalno pravo, te temeljem odredbe čl. 375. st. 5. ZPP, koja određuje da ako se presudom žalba odbija, u obrazloženju presude drugostupanjski sud neće posebno obrazlagati presudu u slučaju da prihvaća činjenično stanje utvrđeno prvostupanjskom presudom, kao i primjenu materijalnog prava, pa se u odnosu na te žalbene razloge žalitelj upućuje na pravilne i iscrpne razloge prvostupanjske odluke.

I odluka o troškovima postupka je pravilna i zakonita, kako po osnovu, tako i visini (čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP).

Valjalo je stoga temeljem odredbe čl. 368. st. 1. ZPP, odbiti kao neosnovanu žalbu tužitelja i potvrditi presudu suda prvoga stupnja.

U Zagrebu 27. lipnja 2017.

Predsjednik vijeća:
Ines Smoljan, v.r.

točnost opravka - ovlaštena službenik:
Marija Roginek

Firma vjerovnik d.o.o.

Adresa

Poštanski broj, grad

ostali podaci...

Firma dužnik d.o.o.

Adresa

Poštanski broj, grad

ostali podaci...

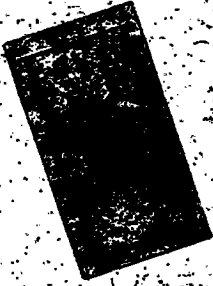
Zakonske zatezne kamate

Datum od	Datum do	Br. dana	Glavnica	KS	ZZK	Saldo
30.03.2017	30.06.2017	93	52.500,00	9,68	1.294,87	53.794,87
01.07.2017	31.12.2017	184	52.500,00	9,41	2.490,43	56.285,29
01.01.2018	30.06.2018	181	52.500,00	9,09	2.366,51	58.651,81
01.07.2018	09.11.2018	131	52.500,00	8,82	1.661,91	60.313,71
Ukupno		590	52.500,00 kn		7.813,71 kn	60.313,71 kn

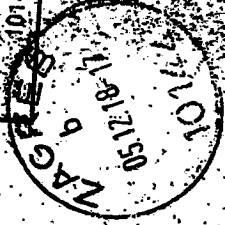
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U ZAGREBU

1. GRAĐANSKO-UPRAVNI ODJEL

S-DO-1972/18

POSTARINA PLAĆENA HP-u d.d.
U POSTARINSKOM UPEČU
10144 ZAGREB

MP

FINANCIJSKA AGENCIJA

PC. ZAGREB

ULICA GRADA VUKOVARA 50

10000 Zagreb

